

דף לח.

עין משפט א.

או"ח סימן תרנב פעיף ב

ב. אסור לאכול ט קודם שיטול הלולב, ואם שכח ואכל ונזכר על שולחנו, ביום הראשון כ יפסיק אפי' יש שהות ביום ליטלו אח"כ, אבל בשאר הימים אם יש שהות ביום לא יפסיק.

הגה: אם התחיל לאכול יותר מחצי שעה קודם שיגיע זמן חיובו ל, אפי' ביום הראשון אינו מפסיק מ ביש שהות ביום ליטלו.

עין משפט ב.ג.

או"ח סימן תכב פעיף ג

ג. ה. בענין הפסוקים שכופלין בו, ופסוקים שהש"ץ אומר והקהל עונים אחריו כל מקום ומנהגו נ.

ט. וה"ה בשאר הדברים האסורים לפני מנחה בסי' רל"ב, מ"ב בב"ה. אבל טעימא מותר. מ"א ס"ק ד'. ומי שאינו חלש יחמיר גם בטעימא. מ"ב אות ז'.

י. אפי' שכבר התפלל אבל עדיין לא היה לו לולב ליטול רק עכשיו, אסור לו לאכול עד שיטול הלולב.

כ. ובחור"ל גם יום שני כיום ראשון ומפסיק שלא יבאו לזלזל בו. ט"ז ס"ק ג'. מ"ב אות ח'.

ל. היינו לפני שיהיה יום. לבוש.

מ. ודעת הט"ז בס"ק ד' דצריך להפסיק, דכל שהוא דאורייתא אפי' התחיל בהיתר מפסיק, ע"כ יש להחמיר ולהפסיק היכא דאפשר בלא טירחא. ואם שכח ולא נטל לולב עד שגמר סעודתו מקודם יברך ברהמ"ז ואחר כך יטול.

נ. בשער הכוונות דף ק"ג ע"ד כתב דצריך לכפול מ-אודך כי עניתני עד סוף ההלל, וטעם כפילתם עיין ברש"י סוכה ל"ח ע"א ולט' ע"א, והביאו הב"י, שכל המזמור כפול מראשו עד "אודך".

ופסוק אנא ה' הושיעה נא, אנא ה' הצליחה נא, הגם שזה פסוק אחד מפסיקים אותו באמצע, ועיין כמה טעמים בכה"ח אות מ"ה.

דף לח:

או"ה סימן כה סעיף י

עין משפט ב.

- י. יא. אם סח לצורך התפילין ^ב אינו חוזר ומברך.
 יב. אם שמע קדיש או קדושה בין של יד לשל ראש לא יפסיק ^ע לענות
 אמן, אלא שותק ושומע ומכוין למה שאומרים הצבור ^פ.

או"ה סימן קד סעיף ז

- ז. בתפילת שמונה עשרה אינו פוסק לא לקדיש ^צ ולא לקדושה ^ק אלא
 שותק ומכוין למה שאומר הש"ץ ויהיה לו דין כעונה ^ר.
 הגה: היה עומד בתפלה וקראוהו לס"ת אינו פוסק ^ש.

או"ה סימן קט סעיף ג

- ג. ה. יחיד שעמד להתפלל וכשהגיע למקום הקדושה הצבור היו אומרים

ס. אבל לכתחלה אסור להסיח גם לצורך תפילין, כמ"ש בסי' קס"ז סעיף ו' ברמ"א, מ"א
 ס"ק ט"ז.

ע. וזו דעת הרא"ש והרשב"א, ואם הפסיק חוזר ומברך אבל המרדכי בשם ר"ת כתב
 דצריך להפסיק ולענות קדיש וקדושה ואינו חוזר ומברך וכמ"ש בב"י. ואם פסק וענה
 אמן או קדושה משמע מדברי מר"ן דלא יחזור לברך כדי לחוש למרדכי בשם ר"ת משום
 סב"ל וכ"כ הט"ז בס"ק ח'. ואפי' לענות אמן אחר ברכת חבירו שברך על התפילין לא
 יענה, ואם ענה אינו מברך מספק, כה"ח אות ס"ג-ס"ד.

פ. דשומע כעונה לענין לצאת ידי חובת ענייה, אבל לענין שתחשב השתיקה הפסק לא
 הוי כעונה, כ"כ בסי' ק"ד סעיף ז' לגבי תפילה.

צ. וזו דעת הרמב"ם וירמוז בעיניו ולא יקרוץ בשפתיו ולא יראה באצבעותיו, דתפלה חמירא יותר
 מק"ש שעומד לפני השכינה.

ק. ולא לברכו, ודעת ר"ת ור"י דאין להפסיק אפי' בשתיקה, והיום נהגו להפסיק בשתיקה,
 ועיין בכה"ח אות ל"ו הדעות בזה.

ר. וזו דעת הרמב"ם יש ללמוד אם ידיו מטונפות ורוצה לאכול פרי חברו יברך ויכוין לצאת
 ואוכל הפרי, כה"ח אות ל"ט מפרמ"ג.

ש. וזו דעת אפי' קראוהו בשמו לא יפסיק, וכתב המ"א בס"ק ח' דאם פסק הוי מזיד וחוזר
 לראש, אך לדינא א"צ לחזור לראש גם בזה, כה"ח אות מ"א. אבל אם הוא נמצא
 בתחנונים שאחרי התפלה אחרי יהיו לרצון הראשון פוסק. שם אות מ"ג.

קדושה של ובא לציון ^ה, אינו אומר עמהם שאין הקדושות שוות.
וה"ה אם הצבור אומרים כתר שאינו אומר עמהם קדושה אלא שותק
ויכוין למה שאומרים, דשומע כעונה.

הגה: וי"א דאם הצבור בכתר והיחיד מתפלל שחרית יכול לומר עמהם
הקדושה במקום הקדושה דשניהם קדושתן שוה ^א וכן נראה עיקר.

או"ח סימן ריג פעיף ב

ב. אין המברך מוציא אחרים אלא א"כ יאכל וישתה עמהם ^ב, ואז
יוצאין בשמיעתן ^ג כשמכוונים ואפי' לא ענו אמן ^ד.

- ת. או קדושת יוצר, מ"א ס"ק י'.
- א. והפר"ח כתב דהעיקר כדברי מר"ן השו"ע ולצאת מהמחלוקת ימהר קצת או יאחר,
כה"ח אות ל"ב.
- ב. עיין בסי' קס"ז ובכה"ח שם אות כ"ז, ואות קכ"ז.
- ג. אם שמע הברכה מקטן שהוא בר חינוך יצא שהברכות מדרבנן, כה"ח אות י"ט.
- ד. ומ"מ צריך להזהר לענות אמן.